

Sy-li spěwał,
Pílnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělał
Wšědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će.

• Sserbske njedźelske łopjeno. •

Budyschin

18. oktobra 1925

Bauzen

Čištěč a nakład Šmolerjez knižiczišćezětnje a knižarnje šap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wulhadža łóždu šobotu a płaczi běrtlětnje 78 štokch pjenjełtow.

19. njedźela po šwjatej Trojizy.

„Twoje słowo je prawa wučzba. Šwjatosć je ta rjanosć twojeho doma, Knježe, wěčnje.“ (Př. 93, 5.)

Š přědowanja, kotřez krajny biskop D. Š h m e l s pšchi spocžatku luthersteje konferenzy w Dšlowje 2. septembra tutoho lěta džeržeshe. (Sawod a 1. džěl.) Pšchirunaj tež wošebitu rosprawu wo tutym lutherškim šjědže.

Se Stockholm do Dšlowa!

W Stockholmje šym w přěnjeje sawodneje Božej šlužbie šapocžal š tym, šo dopomnich na konzil, na kotrymž bu to pšhed 1600 lětami šažožne wušnacze zyrkwje, wušnacze do Wótza a Šsyna a Šwjateho Ducha, šwěšćene. Dženša džemy čim bóle hišće š tym šapocžecž, šo šo šhromadnje wušnajemy k tutomu wušnacžu jako k šwojemu: „W mjenje Boha Wótza, Boha Šsyna a Boha Šwjateho Ducha!“ šapišchu ja ša napišmo našemu žytemu ššhadžowanju. We Stockholmje džyňch, dopominajo na Nicea, pšchihotowacž tym wšchelakim zyrkwjam šhromadny podnožk ša jednanja wo wulkih praščenjach čžaža. Te dny dnrhja k tomu šlužicž, šo šo šhromadnje podnurimy do tuteje wěrnj šameje a šo wopominamy to wošebite, šštož je naša wěra refozmazije.

Ššto džze tuta naša ššhadžowanka? Čžzemy my šnadž po čžłowštu našchu zyrkej ššwalicž? Sawěšće, naša zyrkej nješnaje žaneje druheje ššwalby, džžli teje, šo wona, poršt pošbėhujo, pošasuje na toho jeneho, kotryž ša naš wumře a ššang: „Šłaj, to je Bože jehnjo, kotřez šwěta hrěchi nježe!“

W wona čžini tole šažo žyłe po myšli přěnjeje proštwy: „Šswjeczene budž twoje mjeno!“ Niz našhe mjeno, ně, Bože mjeno dnrbi w tutych dnjach ššwalene byčž! Ša šo nadžijam, šo šožny pšchi našch jednanjach šačžuje, šo šu napjelnjene je žedženjom, šwjeczicž Bože mjeno. W šobu dom wšacž nochžemy wot tudy ničžo druhe, ššiba, šo buchmy š nowa wučženi, kaš by było Bože mjeno na tutym ššwěčze čžesćene a šwjeczene.

Tohodla ššajam nětk našhe ššidjenje žyłe pod modleške šłowo: „Šswjeczene budž twoje mjeno!“ W šdnyž nam pšchidže žyłe šamo wot šo praščenje ša tym, kaš šo to ššawa, nochžu ničžo dale čžinicž, hacž šo šožuju na našch tekst, š wami wušnawacž a špěwacž, šštož našch katechizmuš k přěnjeje proštwje wučži.

Tak praju hišće ras: „Šswjeczene budž twoje mjeno!“ a wušnaju š wami dale k tomu: „to je tak wjele“, ššwate katechizmušowe šłowo: „Šdnyž šo Bože šłowo prawe a čžiste wučži — a my tež šwjeczi jako džeczi Bože po nim čžinimy — k tomu pomhaj nam, luby Wótče w njebjech!“

1. „Twoje šłowo je prawa wučzba!“ wušnawa pšalmišta, a ja praju š nim: T w o j e šłowo! W ja praju se šnutštownym, čžesćowazym wšškanjom: Našcha zyrkej je ro džena š tutoho šłowa! Našcha zyrkej je žiwa jenož pšches tuto šłowo! Našcha zyrkej wobšteji na tutym šłowje: „To šłowo dnrhja wostajicž!“ „Twoje šłowo je ta prawa wučžba!“ pššekožuje Luther a trjehi š tym runje to, šštož ma nam tu džženša wjele prajicž. Sawěšće, twoje šłowo, o Knježe, je prawa wučžba!

Špntaj ras, ššebi myšlicž šššesćanštwosć bjes tutoho šłowa

wa. My to njesamóžemy. Spytaj jo pať ras! Njebnych potóm wědžak, šhto je Bóh, šhtto hym ja, šhto je šwět wofoło mje. Eswět wofoło mje njeby mi nicžo dale byl, hačž cžemne hudancžko. Wo mojim žiwjenju njebych wědžak, hđže hem a hđže duzy. A wo Bosy bych jenož wědžak, so je to móz, kotraž šwědomjo budži. Někť pať praju ja: T w o j e š t o = w o ! A psches tuto šłowo dyrbi a čže Eswjaty duch mje wučžicž, Boha prawje spósnawacž a jemu rěfacž i žykej wutrobu Wótž. Boha prawje spósnawacž a jemu Wótž rěfacž, to je wšcho, šhtož nať šłowo wučži. Ale, to je tež wopravdže w š c h o , a tohodla je to doščž! Ale wščať runje we šwětłe tutoho šłowa spósnawam, so ja šam w šebi njeišym nicžo, šhiba šhubjenn hrěšnik. Ale tuto šłowo wjedže mje potom ke ššhižej a pošafuje mi toho, kotrnž ja moje hrěchi wumrě. A někť mam ja pod ššhižom wodacže hrěchow a džęczatštwo Bože. A tuž snaju wěščže, šhto nutsšhód a wonthód mojeho žiwjenja je a wěm i dohom, šhto mój Bóh čže se wščem, šhtož šo na tutym šwěcže štawa. Wjšče toho wšcheho šmēm někť šłowo pišacž: Wot Boha, psches Boha, i Bohu!

Srosuimny my někť, so wšhitko wotwišuje wot toho, so šo tuto šłowo prawje a cžišcže wučži pola nať? Nam porořuja džęnšnišči džęn, so tež my wušbėhujemy, so je cžišta wučžba se šakladnej wažnosćžu ja wšhitko, kať šu to wušbėhowali našhi wótzojo. Čžeja pschidacž, so my stary ewangelijon přędujemy, ale my dyrbimny i dohom pschipuščęcžicž, so šo w žyrkwi tež žyle druhi ewangelijon cžępi. Kať bychmy tole móhli? We wukładowanju přęnjeje proštwy, ke kotremuž šo my tola wušnachmy, praji džę našč Luther dale: „Šhtož pať hinať wučži a cžini, džyli Bože šłowo wučži, tón wotkwjećzuje mjes nami Bože mjeno.“ Njedyrbjeli to tež my i nim, ššchepotajo pschi šwjatosćži Božeho mjena, šo mođlicž: „Pšched tym šwarnuj nať, luby njebjeski Wótčže!“?

Wopravdže, našch njebjeski wótž šwarnuj nať pšched tym, so šo w naščej žyrkwi druhe hačž to nam wot njeho date ewangelijon přęduje! Srosuimny tola, so je nam tuto šłowo i tomu dať, so bychu hrěšchnizy byli šbóžni. Njebny nať to něchtóžkuli i tnych, kotšiz nam džęnša poroki cžinja, pošdžišcho wobštoržicž mohł tohodla, so šmy jemu něšhto šapowěđželi, šhtož by jemu mohło byčž wumoženje? Pšchede wščem pať, kať čžyli my pšched Bohom wobštačž, wopacžnje wučžiwšchi jeho šłowo! Wušnawam, so mje to hušto něšhto kať šwjata bojosćž jima pšched spósnacžom, so je Bóh šebi šwėrik, šwoje šłowo cžłowjekam dacž. Čžyjo nochžyjo šo prašchesch: „Šhto budža cžłowjekajo i tutym šłowom cžinicž?“ Na kóždy pad čžemy my šo Bohu, jeho cžęščžo, džęłowacž ja jeho šłowo! My čžemy šo psches tuto šłowo šbóžnych ščžinicž dacž a my čžemy šo i dohom wo to prózowacž, so tuto šłowo wšhitkim, kotšiz jo ššhšcha, było přędowanę prawe a cžište.

Ale wščať, jenož tehdy mamy na tuto pschipopowědanje pravo, hđnyž tež my šwjecži jako džęcži Bože po nim cžinimny.

(Druhi džęl podamy pschi škladnosćži.)

Šęndženje ew.-lutherskeje konferenzy w Dšlo w Norwegškej.

We šwojich prošdninach pyta jedny šwoje woššchewjenje w rjaných horach, w kotrných wješekele w pučžowanjach psches lubošnu krajinu namaka, druhi lubuje šašo bóle morjo a šo raduje na jeho šumjenju. — W Norwegškej mamy woboje hromadže: šłuboke morjo a tež w lęcžu se

šněhom pokrnte wššoke horny. Bohatu pychu je Bóh Knjes tutomu krajaj psches štwórbu wobradžik, žadny džiw, hđnyž šo tuta krajina tež wjele wopntuje, wošebje i naščeho luda.

A hiščęže něšhto wabi nať do tuteje pošnoznej krajiny.

Norwegška šo w knihach ja pučžowarjow mjenuje kraj pošnozneho šłónza. W juniju a juliju šo w pošnoznych štronach tuteho kraja šłónzo i žyla njekhowa, ale wo dnjo a we nozy šwěcži; je pať potom šymški cžak tam šacžahnył, šo tam šłónzo někotre tydženje, haj měšazy i žyla njepokaže, — potom maju tam štajnje nóz. Tola šebi lohzy pomhaju. Mišlinu maju tam tak tunjo, so hušto tež wodnjo šo elektriska šwěža šwěcži; wulke wodowe padny wužiwaju šo ja dohęcže milinoweje mozy, tak so je štoro darmo, a tať šebi nóz šacžęrja.

Bóh Knjes je pať tež ludej šamemu šwoju hnadu wošebje šđeržak: norwegški lud je šebi šwoju wěru šakhowať we wščęch šwojich wosštach. Psches 98 procentow wščęch wobndlerjow pschišłuscha i ewangelško-lutherskej wěry, a tam je tať někotra wošada, w kotrejž njeje i žyla ničtón druheje wěry, a tnych, kiž šu i žyrkwe wušstupili, tam jenož žyle poręđko namakašch. Kať na wššokich škalach a wulkih hačž do morja dele šstupaznych horach šo žolmy morj šamaju, tak žolmy njewěry a pschiwěry šo šamaju na štronach mozach jich lutherskeje wěry.

W tutym ludu a kraju wotmėwasche ewangelško-lutherska konferenza lęťša šwoje šęndženje. Kať bęchu lęťša w šłownym měščę Schwedškeje, w Štočholmje, wščę žyrkwe šwěta nimo romško-katholškeje hromadže jednake wo praktiškich praščenjach ššchęščžijanštw a tať męta šo ššchęščžijanška luboščž w žiwjenju luda a ludow wopokafacž, tak šęndžęchu šo bóršy po tym šastupjerjo lutherskich žyrkwjow a šobustawy lutherskeje konferenzy w Dšlo, wažnym měščę Norwegškeje, so bychu tam šo i nowa pošynicž dali w tym, šhtož jim jich ewangelško-lutherska wěra je a dawa ja jich šnutsšne a tať tež šwontne žiwjenje. Wjazny hačž 350 wopntowarjow konferenzy je šo nalicžiko, laškow a duchownych, žónškich kať mužškich; najwjazny bęšche jich i Norwegškeje, jara wjele i Němškeje, wošebje se Meklenburškeje a Šakškeje, někotš bęchu jara dalofo šem pschišchli. — Šnate wošobny šo tam šašo witachu: profęšorojo univeršitow, šuperintendentojo a generalni šuperintendentojo, mišionarojo atd. Pšchedęnda konferenzy je našch powšchittownje cžęščęny a lubowany krajny biškop dr. Šhmels, kiž rašnje a duchapošny konferenzu nawjedowasche.

Wšchitzny wopntowarjo a jara wjele wošadnych i męšta šo najpřędy w „žyrkwi naščeho Šbóžnika“ („Vor Frelseres Kirke“) šhromadžichu, w kotrejž dr. Šhmels nam přędowasche wo šłowje 93. psalma: „Tvoje šłowo je prawa wučžba. Eswjatosćž je ta rjanosćž twojeho doma, Knježe, węcžnje!“ Móžnje nať na to pošafasche, so ma we wščem Bože mjeno šo šwjecžicž. Přędowanje, kotrež bęšche šo w němškej ręcži džęržako, šo psches Dšlowškeho profęšora dr. Moe po šadach pscheložesche do norwegškeje ręcže, so bychu tež wošadni přędowanje šrosymili. Na kónzu špėwachu wšchitzny: Jedny twjerdy hród je našch Bóh!

Wučženi móža w Norwegškej wšchitzny němšny, tehodla męjachu šo pšchednoschki konferenzy i wjetscha w němškej ręcži. Wjęčžor šo konferenza w Dšlowškej univeršicže offizielnje wotewri. Norwegški kral Šaakon VII. wščęch pschitomnych powita a konferenzy šwoje šbožapschęcže wupraji. Tež wjšchnosćž, męšto Dšlo, universita, theologiška fakulta a šastupjerjo druhich krajnych žyrkwjow a šakultow atd. witachu konferenzu. Šęndženje trajesche wot šřjedny 2. septembra hačž

do soboty 5. septembra. Dwaj norwegstej profesora nam mjes druhimi pschodnoschowachu; tak 2. septembra wjeczor prof. Moe wo: Nizaenum a lutherstwo (Nizaenum und Lutherum) a schtwórtk po nutrnosczi w kralowstej hrodowej kapaly prof. Thlen-Dřlowski wo trajazej wořebitosczi (Eigenart) luthersteje zyrkwe. Dale rěczesche schtwórtk nam řwobodny knjes Pechmann-Mnichowski wo Bořich kralowach, prof. dr. Menga i Goetigena wo: Njeje w žanym druhim řbóžnosczi! Pjatk sařo po nutrnosczi prof. dr. Bahlmann-Erlangenki wo: „To řłowo dyrbja wořtajicř“, a farař lic. Stanga-Lipsčjanški wo: „Lutherřka zyrkej a jeje młodřina!“ Wřsche teho řesche řo nam na dwěmaj wjeczoro-maj rosprawjalo wo jenym řwedskim a jenym norwegřkim wěrubudřerju, řiž řesčtaj wobaj, řoždy w řwójim kraju, nowe řřesčrijanske řiwjenje a řibanje řbudřiloj, kotrehož řohnowanje je řo hačř do dřenřnischeho čřařa řřhowalo.

Řořledni dřen mějachmy wřchelakore řpezialne konferen-zy, tak řa řwonkne a řnutřkne miřionřtvo, řa miřionřtvo mjes tymi, řiž řwój kraj wopuřčřuju atd. Řonř řeńdřenja nař dowjedže řařo do „zyrkwe nařcheho řbóžnika“, řdžež nam řinniski lutherřki řiřkop Ummerus řředowasche najpriedy we norwegstej a potom w němřkej rěčři. Řo řředowanju řo krajny řiřkop dr. řhmels dřakowasche wřřem, řiž řu řeńdřenju ř tajkemu wuřpěchej dopomřali, wořebje pař wobudřerřtvo měřta Dřlo, kotrež řesche řmóžniřo, řo řu wopřtwarjo kon-ferenzy w privatnyř kwartěrah pschěčřelniwosčř norwegřkeho luda řesnacř móřli. Tak řmny walřy řpokojeni a natwarjeni a ř nowa pschěřwědczeni, řo mamy wořebje bohate duchowne řamoženje w nařkej lutherřkej zyrkwi — měřto Dřlo wopuřčřili, čři jeni, řo řnyřu řnyřdom do domiřny řo wróčřili, čři tamni, řo řnyřu řiřčře něřdže řyřdřen w kraju pučřowali a řo wjeřelili na krařnej Bořej řtwórbje w Norwegstej. S. w. K.

Čřař je řnada.

(Řofracřowanje.)

„Řiz dale!“ řawořa nadobo móžny řłóř řady njeřo, a řyřna ruřa řtorže jeho na řad, tak řo řo njeřabřy do wittow řyřdže. Řřched nim pař řtejesche młodny mužřki. Tutón řla-dasche řřwilku řřutny Davitej do wocřow, potom řo, ničřo njeřrajo, ř njemu řyřdže.

Ř tu řiřesche we wřny na wěři!

Davit řicřesche řyle řjes myřřlow, řelko řije. Řřchi tym pomyřřli řebi, řo řy řněř wřřitko pschětrate řnyřo, njeřy-li tu-tón řyřy jemu řřeki pschišřol. řněřny řo woprašřa: „Řařke prawo macře ha wy, mje wot mořeho řřutka wotdřerčřečř?“

„To prawo, kotrež ma bratr!“ řě wotmořwa.

„Wy pař tola njemóžčře wjedřečř, řřto mje ř tutomu řřutkej pohnuřo!“ řjekny Davit, řiřčře pschězo pořny řněřa.

„Řičřo na řemi njemóže nař nuřowacř, čřinicř tajki wulki řřech!“ wotmořwi řyřy, a w jeho wocřomaj řo řnyřčřesche, řako pschida: „řřny řtudenta řěkarřtwa a řny řakle pschěd řróřkim to řrudne nařřoniř, řo řo towarřř řam řřonřowa, do-řelž mēnjēsche, řo řebi to čřeřčř tak řada. Nařřa čřeřčř pař je řunje řa, řo řmny řny řokřuřřni řłowu nařcheho Řnjesa: „Řy njedyrbija moricř!“ ř řłóřom, ř kotrehož řobuřelenje řřincřesche, řo woprašřa: „Řochřečře mi prařicř, řřto je wař pohnuřo, řajki njeřřutk řřucřicř?“

Davit njeř řiřčře řenje niřomu řwójmu řřyřřnu wutro-řu wuřypař; řě jemu, řako dyrbjařo to wulka dobrota řnyř. Ř tuž řo njedřiesche; wupowěda wřřo, řřtož řě čřeřřeřo a

řóřkeho w řwonkny a řnutřkny w pořřlednim čřařu nařřo-niř. řtudenta pořřuchasche, jenož řunřóčř jeho pschětorže, prařizy: „Tón řyřy, kotrež je wař tam w řoščřenřu ř wařčesje řřtwy wuhnař, řo njewjedřo, to řny řa řnyř!“

řřončřny wobřamřny Davit řwójmu řrudnu řtawišřnu ř wobřóřřbu, řo je Řóř pschě řrubje ř nim řařhadřař. Tu řawo-řa řtudenta: „Wy řo molicře, řo řyle wěřčře molicře! To, řřtož wy čřinjesčře, řě řuta bořosčř, Řóř pař čře řubosčř! Wy čřnyřčře, řo řy Řóř řpokojom řny ře řřjódřu, Řóř pař čřnyřčesche wař řyřheřo! Tořodla dyrbjesčře wy řiřčře řóle řřubje nuts do řrudobny. Ř nyřy woařř po pomoz, we wi-řhorje pschimařř řa anterom, po čřmē wobrocřesč řo ř řwěřny.“

„řřto řnyř to dyrbjař čřinicř?“ woprašřa řo Davit, čřeřřy řnyřuju.

„řpěwacř a dřěřacř a mjeřčřečř tomu Řnjesej, kotrež pomřa! Wy pař řčře řtarym řřecham nowny wulki pschicřiniř!“

„Řa pař njemóřu řpóřnacř, řo řě řřech tak wulki!“ řna-pschěčřiwu Davit, woařřwřři řwójesje řłowny. Řnyř-li řa řrad-nyř abo jebař, řnyřu dnyř řřřodowali a čřerpili; řa pař řnyř jenož řam ře řobu čřinicř mēř.

„Řř tak!? Ř je řwójimi pschifusnyřmi njemějesche ničřo čřinicř? Řochřnyřčře wy řim řiř řiwjenje a řbořo řřařčř a řim wjele čřerpjenje pschihotowacř? Řle řež, řdnyř na wa-řřich řubnyř njedřiwamoj, řamomordarřtvo je řamo na ře-ři hrořny, wulki řřech, dořelž řamomordarř to najwjeřře řam wot Řoha dowěřjene řubřo, to řiwjenje, řamowóřnje wot řo čřiřny. Ř njeh řež nařř čřař řahodniřřo řudři wo řamo-mordarřřař a řěkarřke wopiřřma řromadři, řo řy řamomor-darřow řamolwjař a wuwinowař, řřech to tola woařtanje. Ř řaž je řoždeho řřeha řapocřatř a řorjeń tón, řo řo čřłowjek wot Řoha a řak wot jeho řłowa a řařnje řdaluje, řak je to řež řpo-čřatř řamomordarřtwa. ř tutym řdalowanjom wot Řoha řo pschězo řapocřny; ř njeh wuřhadřeřa wulke a maře, potajne a řřawne řřehi, doniř potom čřłowjek — řaž mēni — wjazy won a nuts njewē a řonř njecřini.“

(Řofracřowanje řčřehuje.)

Zyrkej a řtat.

řa njedřelu! tuto řeřřo je řařřincřařo, řřincři dale a njewoařtwa řjes wothřořa. Tak řu řo řež řruřře řrowinřial-ne řnyřody ř tym řaběraře a řa njedřelu wuřřupike. Řněř ma řež wnyřřnosčř řiřčře to řwójes prařicř, a pschedewřřem — a to je to rosřřřaze — čři jenotřiwu, čři woařadni maja něřk, řoždy na řwójim mēřnyře a po řwójich mořař to řwójes čři-nicř, řo řo njedřela řwječři. Tu ma řnyř řoždy ř dobrym pschifřřadom, wořebje pař řež zyrkwini řřjódřřtejerjo a wřřit-řy, řiž maja něřřařke woařadne a zyrkwinske řařojnřtvo a čřeřa řewarř řnyř řřesčřijenjo. Tak řudže pomřane woařadam a zyrkwi, zyrkwi a řtatej, jenotřiwemu a řudu, pschedewřřem pař: čřěřej, řuřři a řuřřej! —

Ř Řóřřkej řu wupoařanja a dnyře wobčřeřnosčře řawo-řnowale, řo řu mjes tymi 400 ewangelsřimi woařadami 160 řjes řuřowneho. To je nusa a řřař. řehodla řu řo ewan-gelske woařady řřřabale a řařořřite wuřřajenje, kotrež ře řwo-řim řamóřenjom ř tomu řřuři, młodřenam, řotřiř čřeřa na bohóřřłowřtvo řtudowacř, řmóžnicř wopřt wnyřřřich řřulow. Ř tuřřwilk wuřřinřa tuto wuřřajenje 40 000 řř. řrankow. — To je to, řřtož řny řřerbja řež řřeřamny, a řřtož dnyřimny řež dořpicř, řředy řačř pschě pořřže.

Wschelke i bliska a i daloka.

Słowna herbsta předařta konferenza bě 30. druhu shtwórt oktobra w Sserbskim Domje i Michalskemu pože-
dženju sešchła; pschischi běchu nimale wschitzny herbizny duchow-
ni Sakskeje. Džela bě telko, so njemóžachmy se wschěm do
czjista pschińc; dželanaj póněželu, 30. novembra, dopódnja
3/410 hodž. dale. — Po modlitwie a sawodnym słowie spo-
minasche pschedbnda, pfarar Domaschta, na to a tamne, shtož
je w pošlednim czažu wožadny a duchownych potrjedhko abo
shtož bě 30 konferenzny pschipožłalo. Dupjanska wožada je
žebi witala mlodeho fararja a psched krótkim tež mlodu fa-
rarčku. Wóšlicžansta wožada je žwjecžila mižionsti žwje-
džen; thoroščje žu domachpntale tón a tamny dom, tola Bohu
džak, žu wschitzny w tuthwilu sažo w džele. Farste městno we
Smecžezach žo wupródni; i wožadny žo sdželi, so njej ni-
male žanaj Sserbow wjazny a so žo městno njetrjeba se herb-
skim duchownym wobžadžic. Wo tym, kať žo žyrtwina wob-
stejnoščje a wokrjegy w Hornjej Lužizny sarjaduja, njeje hišč-
cže wěšteho wobšamknjene; njewěmy tuž, hacž doštanjemy
dwe superintendenturje abo shtyri, a njewěmy, shtož se herb-
skej budže. To njepšcheměni nicžo na tym, so nasche žadanje
to woštanje, sjednocžic wschě wožadny, we kotrychž žo hiščcže
herbski předuje, pod wožebitym herbškim superintendentom.
Ženož herbsteje rěcže móžny superintendenta móže žwoje sa-
stojnistwo w tajkich wožadach tež sastaracž. S tym swižuje tež
to dalsche žadanje, mjenujžny, so bychu Sserbjo měli pschezo we
synodže sastupjerja. — Potom pschisamknjachu žo wuradžowa-
nja wo herbškim swjastu, wo „Bomhaj Bóh“, wo herbškich
spěwarškich. Žyrtwina wyschnošč je žo i nacžiskom wo herb-
skim swjastu saběrała a žwój nacžisk póžłala; pschihložuje
naschim prózowanjam; mamy nětk wobaj nacžiskaj sjedno-
czicž, sapodacž a potom skónčnje budžemy tak daloko, so
swjast tež sapocžnje dželacž. — Naležnošč nascheho njedžel-
skeho kopjenka njebě žo w pošlednim pošedženju došradowa-
ła; to žo nětk sta. Dželo samolwiteho redaktora pschewojmje
sažo farar Wyracž-Nožacžicžanški, kotryž bě tež w pošled-
nim poš lěcže dželo sa kopjenko wobstarat, sa žoburedaktorom
poštajachu žo ff. Pawol Mrósač-Ketlicžanški, Mrósač-Kate-
cžanški, Tischér-Budnyški, kotrymž žo hiščcže pschidžela: ff.
ff. Vic. Mrósač-Budnyšinski a Handrik-Hušcžanški. Wschitzny
duchowni žu pať winowacž, porjadnje žobudželacž; wožebje
dnyrbja žo nimo předowanjom wožadne rosprawy a powěščje
podawacž, tak so by žo nasche kopjenko bóle a bóle wutworiko
do wožadnika naschich wožadow, woboje sa Saksku a Prusku.
Tohodla žada žo tajke žobudželo wot sakschich a pruskich woža-
dow abo jich sastupjerjow. A tuto žadanje a pschecže budž
tehodla tu wschěm sdželene a podate. Njech wschudžom na-
maka wothlož a žobudželo! Že nusne a trěbne, so duchowni
a wožadni wschě mozy napinaja a, kať jenož móžno, sa nasche
kopjenko štukuja, a to nabožiny a wěry dla a Sserbštwa a
Sserbow dla! Do teho žłuscha, so žo tež sa rosšěrjenje
kopjenka staraja, žu tola wožadny, kotrež dnyrbjake wjele wjazny
czitarjow mēcž, a w kóždej wožadže mohlo jich hiščcže wjazny
czitarjow bycž, hacž to je. Chžemy spytacž, kopjenko tež dny
a dny i wobrasami wuhotowacž, tak tež bórny nastawki i wo-
brasami podawacž, kotrež nam i naschich herbškich wožadow
a i jich stawisnow něšto powědaju. Namjet, „hłowu“ ko-
pjenka pscheměnicž a ju mjěnschu a bóle herbšku a nabožnu
wuhotowacž, žo wotpołasa, dokelž chžemy starý a swučeny
wobras wobthowacž. Snadž pať žo konferenza, hdyž pětny
nacžisk widži, tola hiščcže sa to wupraji; dobudžemy i tym

tež wjazny ruma sa nastawki — wožebje hdyž chžemy na-
schim lubym czitarjam a czitarčkam tež wobrasny podawacž.
Wschitzny, kiž chžyli a mohli pschi tutym žytnym džele nať někať
podpjeracž, žu i tutym wo to prošeni. — Pschi tym porěcža
žo tež wo herbškim kolportěru abo knihirosnoschowarju.
Snadž nowe jednanja to dozpěja, shtož dotalne nježku, mje-
nujžny, so sažo herbški rosnoschowar po Sserbach thodži a ros-
šěrja, kať herbške dobre knihi, tak tež nasche nabožne ko-
pjenko! — Čžať bě nam hižo cžeknył, a dželo njebě hiščcže
dawno dokonjane, wožebje niz jednanje wo herbškich spēwar-
škich. S tutymi je wot konferenzny wuswolena komižija tak
daloko, so mohł žo džel cžišcžecž dacž; mjenujžny adventske
thěrlyšche. Knjes farar Urban drje poda dla njedobahazeho
czaka pschikrótschenu rosprawy, tola dalsche jednanje žo wot-
štorcži na nowu, wurjadnu konferenzu, kotraž ma žo póněželu
po přenim advencže w Budnyščinje seńdž a wožebje rosšudne
žłowcžko wo tutej wězy doprajicž, njech tež njebudže na dru-
hich wuradžowanjach pobrachowacž. —

S Prusteje. Schlesyška provinzialna synoda je postaji-
ła, so do provinzialneje žyrtwineje rady žłuscha 15 žobusta-
wow, niz wjazny 12; tak žo smožni, so je tam tež wožebje
Hornjoschlesyška sastupjena. — Synoda žo tež wožebje i na-
božinu na schulach saběrasche a žo sa to wupraji, so ma žo
schulerjam niz jeno stawisna kšescžijanštwa ale kšescžijan-
ska wěra i žytnym žwojim snutskym bohatštwom rosjažno-
wacž, so ma žo w hornich rjadownjach tež sažo bóle na starý
testament džiwacž, so ma to, shtož žo podawa, pschezo tak
wobmjesowane bycž, so to sa wucžomzow pschijomne a sapšchi-
jomne.

S Doebelna rosprawjesche žo tu 11. oktobra wo sjěsdže
evangelškich towarštwow mlodnych holzow. Pschi tym bě žo
na kónzu mylazny smylk do rosprawy sabłudžik, hdyž tam rěka:
„Doebelnsku wěru pošnu šlotnych šornjatkow.“ — Knjeni fa-
rarčka Troehlichowa naspomni w žwojej rěcži tež pomnik, ko-
tryž bě na torhoščcžu tam wohladała. Steji tam žónska a
žypta i mery abo i maski šornjatka. Tole naložiwšchi a wu-
ložiwšchi bě wódžerka mlode holzy napominała, so bychu žebi
se šhromadneho Doebelnskeho sjěsda žobu wšale: Doebelnsku
měru (Doebelner Maß) pošnu šlotnych šornjatkow. Tute žu:
Bože žłowo, žwjate žlubjenja, horze modlitwy, prawe šutki
luboščje, žwěra a druge. Běchu tola holzy kať hołbiki i wschěch
kónčjin pschilecžale. — Pomnik dopomina Doebelnskich a žu-
šnych na cžazy, kotrež dawno nimo, na cžazy drohotny, w ko-
trychž žu Doebelnsžny thudnyh a hłodnyh nažncželi. Wón drje
tež pola wschěch, kotřiz tam na tutym sjěsdže běchu, nješapom-
nity woštanje. — Tym mlodnym wschitkim, mlodnym holzam
kať mlodnym hólzam, njech žu w kšescžijanškich towarštwach
abo njech nježku, je nusna pošna a kopata mēra tajkich šlotnych
šornjatkow, kotrež i pola wěrneho, šprawneho kšescžijanštwa
a runje tak, kať mlodnym žu wone nusne tym starým a star-
šchim, a to cžim bóle, dokelž nasch cžať a nasch lud, kať thudny
na žytnym šlocže tež thudny na tajkim drohotnym šlocže a do-
kelž tehodla nusu trada a žebi wschelake ške a njedobre, nje-
hódne a šchódne wuswola. —

Wistowanje. R. w W. sa 20. po Tr. — W. w S. sa 21.
po Tr. (Reformaziški žwjedžen).

Samolwity redaktor farar Wyracž w Nožacžizach.